

med Regeringens Forslag og taget det under mod- den Overveelse. Flertallet støtter jo Regeringens Forslag, og Mindretallet stiller Forslag om at forandre det. Hvad har saa den ærede Forslags- stiller at indbende imod Udvalgets Arbeide, og hvorfor vil han have, at vi skulle have det tilbage og gjøre det om igjen? Jeg synes, at vi fuld- stændig have udført det, som den ærede Forslags- stiller har tiltænkt os at udføre, ja, vi have endog udført Mere end det. Saa kom endelig den ærede Forslagsstiller og sagde, at der manglede meget væsentlige Oplysninger, idet Flertallet foreslog en Mængde Baner, som ikke vare undersøgte, og der skulde derfor først foretages Undersøgelser i et ganske andet Omfang. Maa jeg blot ganske i Almindelighed bemærke, at jeg finder det fuldkom- ment rigtig af Regeringen, at den ikke, fordi der her fremkommer Ønske fra et enkelt Medlem om at faae det eller det undersøgt, strax sender sin Ingenieur i Gallop ud i Landet for at foretage Opmaalinger (En Stemme: Det behøver ikke at gaa saa raft). Ja, selv om den sendte ham ud i Trav, vilde jeg finde det urigtigt; det kunde nemt føre for vidt, og de Midler, som dette Thing har bevilget Ministeren til den Slags Un- dersøgelser, vilde virkelig langt fra strække til, og Undersøgelserne vilde desuden være uden Betyd- ning; thi man maatte være noget naiv og kun kjende Lidet til Forhandlingerne i dette Thing, om man vilde føle sig sikker paa, at der ikke her i Thinget, selv om Regeringen havde strakt sine Undersøgelser nok saa vidt, endnu vilde være Medlemmer, som kunde ønske endnu en lille Un- dersøgelse, endnu en lille Linie prøvet. Men hertil kommer desuden, at disse Undersøgelser i Marken af Linier, som ere foreslaaede, ingen Be- tydning have her i vort Land, idet man, naar man ellers er kjendt med den Slags Ting, meget godt kan sidde hjemme i sin Stue og lave et Overflag over en Jernbane paa den og den Strækning, som vil flaa til (Hør!). Ja, det er vitterligt, at man kan gjøre det og jeg skal sige hvorfor. Man kan gjøre det, dels fordi man omtrent kjender Terrainet af Kort, og dels fordi en urigtig Kalkule over de Omfost- ninger, som kunne være forbundne med det større eller mindre Jordarbeide, som en enkelt Bane kan udfordre, har Intet at betyde imod den Sum, som Fluktuationerne i Priserne paa alt det An- det, der skal anskaffes til en Bane, kan udgjøre. Den Feilregning, som en Ingenieur, der sidder hjemme i sin Stue og laver et Overflag, gjør sig styblig i derved, at han ikke nøjagtig faar ud- regnet det Areal, der skal udgraves paa hver Kubikfaun Jord, er fuldstændig forsvindende i Sam- menligning blot med det ene Moment, at f. Ex. Skinnepriiserne falde eller stige, eller Priserne paa Materiellet falde eller stige. Det vil efter min Overbevisning ogsaa vise sig med disse Overflag, at de ville holde Stit lige saa godt som alle de

Overflag, der tidligere ere gjorte, selv efter at Undersøgelse har fundet Sted. Er det imidlertid noget Nyt, som Flertallet er kommet med, er det Flertallet, der — som Mindretallet udtrykker sig i Betænkningen — har tilføjet den Omhu, som dette Thing ellers viser, hvor der er Spørgsmaal om at anvende store Midler, saa ere vi ikke alene derom, thi det har altid været Praxis her i Thinget, at man er gaaet til at bevilge Jernbane- linier, som slet ikke forud have været undersøgte. Jeg kan henvise til to store Jernbanelinier, som bleve vedtagne ved Loven af 10de Marts 1861. Der var to af de Linier, som den Gang bleve be- vilgede, der slet ikke vare undersøgte. Linien fra Vejle gennem Gudenaadalen til Aarhus og Li- nien fra Bønsbugten til Holstebro vare ikke un- dersøgte. Det staar udtrykkelig i Loven, det kunne de Herrer læse sig til. Det var ikke saa ganske Lidt i Sammenligning med de Smaastumper, her er Tale om. Man gav Loven af 1861 til Trods for, at store Strækninger af Jernbanen ikke vare undersøgte, man bestemte blot Endepunkterne, og det er det Rigtige; man skal blot bestemme Endepunkterne, saa komme Ingenieurene i Marken og finde den rette Linie. Det viste sig ogsaa efter Loven af 1861, idet man, dengang man havde bevilget Jernbanen gennem Gudenaadalen med en Sidebane til Horsens, undersøgte den i Marken og saa kom med yderligere Oplysninger, der med- førte en Linieforandring. (Lauder: Det er no- get helt Andet!) Jeg tror ikke, det er noget helt Andet. Der var ikke anstillet Undersøgelser dengang, og det er det, jeg fremhævede. I Lo- ven af 1868 var der ogsaa den hele Linie, som slet ikke var undersøgt, og dog har Loven fundet ogsaa dette Things Billigelse. Hele Sydbanen var aldeles ikke undersøgt, men man sagde: Fra Es- bjerg til et Punkt paa Ostbanen skal anlægges en Bane — Punktum. Hvorfor bliver da det ærede Medlem, der stillede Forslaget, saa ængstelig ved, at der er nogle saa Stykker af de af Flertallet foreslaaede Baner, som ikke ere blevne un- dersøgte. Jeg kan ikke tro, naar det ærede Thing tidligere er gaaet til at bevilge store Strækninger af Jernbaner uden Undersøgelse, at den Omstæn- dighed saa nu skulde være Grunden til at vise Sagen tilbage til Udvalget. (S. N. Han- sen: Netop!) Jeg siger: netop ikke. Jeg har nu gennemgaaet, tror jeg — jeg beder undskyldte den lange Tid, det har taget — udførlig de Grunde, som den ærede Forslagsstiller her fremhævet og udviklet, og jeg tror at have paavist, at ingen af disse Grunde er fyldestgjø- rende eller paa nogenformhelt Maade kan begrunde Sagens Tilbagevenden til Udvalget. Jeg er over- bevist om, at den ærede Forslagsstiller efter Alt, hvad der foreligger, og hvad han selv har været med til, heller ikke anstændigvis kan mene, at vi af nogen af de omtalte Grunde skulde tage For- slaget tilbage igjen. Jeg maa derfor altsaa tro,